

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1340/05
21.09.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića, Vesne Popović i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik BB, advokat protiv tuženog VV, čiji je punomoćnik GG, advokat radi neosnovanog obogaćenja, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 2359/04 od 23.2.2005.godine, u sednici održanoj 21.9.2005.godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.br. 2359/04 od 23.2.2005.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. 215/04 od 19.3.2004.godine delimično je usvojen tužbeni zahtev pa je obavezan tuženi da tužiocu isplati iznos od 550.294,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19.3.2004.godine pa do isplate, kao i da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 87.916,00 dinara, sve u roku od 15 dana od prijema otpravka presude. Tužbeni zahtev tužioca u delu za isplatu zakonske zatezne kamate na dosuđeni iznos za period od 29.1.2004.godine do 19.3.2004.godine odbijen je kao neosnovan.

Okružni sud u Novom Sadu je presudom Gž. 2359/04 od 23.2.2005. godine odbio kao neosnovanu žalbu tuženog i prvostepenu presudu u delu kojim je usvojen tužbeni zahtev i u delu odluke o troškovima postupka potvrdio.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu člana 386. ZPP-a.

Revizija tuženog je neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP-a na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti.

Pobijanom i prvostepenom presudom dati su razlozi o odlučnim činjenicama, koji nisu protivurečni sa sadržinom dokaza izvedenih u postupku, zbog čega se neosnovano navodima revizije ukazuje na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP-a.

Odluka o tužbenom zahtevu zasnovana je na utvrđenom činjeničnom stanju da su stranke 14.4.1992.godine zaključile ugovor o kupoprodaji. Predmet ugovora je putničko vozilo "___", i kupoprodajna cena u visini od 7.462.322,00 dinara u vreme zaključenog ugovora. Iznos kupoprodajne cene tužilac je uplatio tuženom. Tuženi nije tužiocu, kupcu po zaključenom ugovoru izvršio isporuku vozila koja je predmet ugovora. Cena uporednog modela vozila na dan 19.3.2004.godine iznosi 623.007,00 dinara.

Na utvrđeno činjenično stanje pravilnom primenom materijalnog prava odlučeno je o tužbenom zahtevu.

Osnovanost tužbenog zahteva kojim tužilac traži povraćaj uplaćenog iznosa na ime kupoprodajne cene za vozilo koje tuženi nije predao tužiocu proizilazi iz odredbe člana 137. i člana 210. Zakona o obligacionim odnosima. Prema odredbi člana 137. kada je ispunjenje obaveze jedne strane u dvostranom ugovoru postalo nemoguće zbog događaja za koji nije odgovorna ni jedna ni druga strana, gasi se i obaveza druge strane, a ako je ova nešto ispunila od svoje obaveze, može zahtevati vraćanje po pravilima o vraćanju stečenog bez osnova. Pri utvrđenim činjenicama da je tužilac ispunio ugovornu obavezu - isplatu ugovorene kupoprodajne cene, a da je predaja vozila koje je predmet ugovora, kao obaveza tuženog nemoguća zbog događaja za koji nije odgovorna ni jedna ni druga strana, tuženi je dužan po pravilima propisanim članom 210. Zakona o obligacionim odnosima da tužiocu izvrši povraćaj uplaćene kupoprodajne cene, kao deo imovine koji je prešao u imovinu tuženog po osnovu zaključenog ugovora a koji se nije ostvario.

Imajući u vidu navedene zakonske odredbe na odnos između stranaka nije od uticaja okolnost na koju ukazuje tuženi da je iznos kupoprodajne cene uplatio proizvođaču vozila ____. Ovo stoga što je tužilac, kao jedna od strana u dvostranom ugovoru u celosti ispunio obavezu - isplatu kupoprodajne cene, pa pri nemogućnosti da tuženi ispuni svoju obavezu i preda vozilo tužiocu tužilac ima pravo da zahteva vraćanje po pravilima o vraćanju stečenog bez osnova. Po istim pravilima tuženi je mogao da zahteva vraćanje iznosa koji je uplatio proizvođaču

na ime cene vozila čija predaja nije izvršena tuženom. Međutim, za odnos stranaka nije od uticaja odnos tuženog i proizvođača vozila, jer obaveza vraćanja postoji i kada se nešto primi s obzirom na osnov koji se nije ostvario ili koji je kasnije otpao u smislu stava 2. člana 210. Zakona o obligacionim odnosima.

Neosnovano tuženi ističe da nije u obavezi da vrati iznos koji predstavlja cenu uporednog vozila u odnosu na vozilo koje je predmet ugovora zaključenog između stranaka, s obzirom da je tužilac izvršio uplatu cene za vozilo koje je predmet ugovora, pa tako uplaćeni iznos i predstavlja deo imovine tužioca koji je prešao u imovinu tuženog.

Iz izloženog neosnovan je razlog revizije da je o tužbenom zahtevu odlučeno pogrešnom primenom materijalnog prava.

Odluka o reviziji zasnovana je na odredbi člana 393. ZPP-a.

Na osnovu člana 491. stav 4. prelazne i završne odredbe Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 125 od 22.11.2004.godine, stupio na snagu 23.2.2005.godine) o reviziji odlučeno po pravilima parničnog postupka koja su važila do stupanja na snagu ovog zakona.

Predsednik veća

sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

sr